

Bozgurtlaryň ölümi -7/ romanyň dowamy

Category: Kitapcy, Sözler, Taryhy proza

написано kitapcy | 23 января, 2025

Bozgurtlaryň ölümi -7/ romanyň dowamy Bölüm 1.06 – ONBAŞI SANÇAR

Onbaşy Sançar tarlasını ekiyordu. Toprak ıslak olduğu için kolayca kazmıştı. Yüzü, her zaman olduğu gibi asıktı. Bununla beraber Binbaşy Işbara Alp'ın onbaşyları arasında en iyi hallisi o idi. Hiç kimsesi yoktu. Kimsesi olmadığı için birkaç koyunla kysrağı kendisini bol bol geçindiriyordu. Çadırında tek başına sessiz bir hayat sürer, çok konuşmasını sevmediği için de bundan sıkılmazdı. Onbaşy Kara Budak, onun dayısının oğlu idi. Koyunlarının yünlerini Kara Budağın anasına verir, o da bunu eğirdikten sonra Sançar'a yetecek kadar kumaş yapar, kalanını kendi alırdı. Sançar az konuştuğu gibi az da yerdi. Yamtar onun bu haline şaşar, Sançar'ın nasıl yaşadığına akıl erdiremezdi. Onbaşy Sançar oldukça zengindi de... Çadırında birçok kılıçlar, yaylar, bıçaklar, sadaklar dururdu. Bunların bir kısmı babasından kalmış, bir kısmını da kendisi savaşlarda ele geçirmişti. Şimdiye kadar başy dara gelmediği için evinin eşyasından hiç birini satmamıştı. Hele kürkler o kadar çoktu ki, belki Kara Kağan'da bile bu kadar kürk yoktu. Ama genç onbaşynın kaygısızlığı bundan mı ileri geliyordu? Hayır! Onun çadırında 20 kadar değerli kürk, altın kakmalı bir kılıç, gümüşten bir çamçak, bir çok değerli pusatlar olmasa da o gene böyle olacaktı. Onca on kılıçla tek kılıç birdi. Sançar arada bir kendi erlerini toplar, onlara savaş idmanları yaptırırdı. Bu idmanlarda da, savaşta olduğu gibi, yalnız kumanda ederdi. Beğendiğini öğüp beğenmediğine sövmezdi. Onbaşynın beğendiği nedir, hangi şeyi yadırgar, sevinir mi, yerinir mi, yüksünür mü, bunlar belli olmazdı. Bu gün akşama kadar tarlası ile uğraşmıştı. İşini bitirip tarlaya şöyle bir göz attı. Yarına pek az iş kalmıştı. Dönecekti. Bu sırada Fu-lin göründü. Fu-

lin Çinli bir kadındı. Çin beğlerinden birinin kızı olduğunu herkese söylerdi. Onun beğ kızı olduğunu, Ötüken’de Sançar’dan başka duymayan kalmamıştı. Kocası zengin bir Çin tüccarı idi. İşini o kadar iyi biliyordu ki bir akında çıplak denilecek bir halde tutsak olup Ötüken’e geldiği halde bile birkaç yılda burada zengin olmuştu. Ötüken Türkleri onun adını bilmezlerdi. Ona yalnızca Bay Çinli derlerdi. Bay Çinli yalnız ticaretle Türkleri değil, kumarda da Çinlileri soyuyordu. Türkler alış verişte yutulduklarını pek anlamıyorlardı ama kumarda yutulan Çinliler ona diş biliyorlardı. İşte Onbaşı Sançar işini gücünü bitirip de tarlasına baktığı sırada oraya yanaşan Fu-lin bu Bay Çinlinin karısıydı. Onbaşı Sançar’ın asık yüzü Çinlileri pek korkuttuğu halde Fu-lin hiç çekinmeden yaklaştı. Gülerek:

– Kolay gelsin Onbaşı Sançar, ne yapıyorsun?, dedi.

Toparlama bir sayışla günde on sözden çok konuşmıyan Sançar yirmi yıllık hayatında şimdiye kadar bir Çinliye bir tek söz etmiş değildi. Pek az olmakla beraber, ara sıra kendisine söz söyleyen yahut selam veren Çinlilere de karşılık vermezdi. Onun için Fu-lin’e aldırış etmedi. Fakat kadın kolay kolay gideceğe benzemiyordu: sözünü tekrarladı:

– Kolay gelsin Onbaşı Sançar, ne yapıyorsun?

Sançar buna da cevap vermedi. Kadın, Sançar’ın oldukça yakın komşularından olduğu için onun huyunu suyunu iyice biliyordu. Onbaşı “Kolay gelsin” demesine kızmış olmalıydı. Çünkü ona göre kolay olmıyan iş yoktu. Bundan dolayı Fu-lin sözünü söylece bir daha tekrarladı:

– Onbaşı Sançar, ne yapıyorsun?

– Görmüyor musun? Tarlaya bakıyorum.

Bu sert cevap kadını sevindirdi. Çünkü tılsım bozulmuştu. Sert de olsa cevap almıştı. Nihayet, Sançar’dan da daha yumuşak bir karşılık bekliyemezdi ya... Kadın bu sırada tarlaya girmişti. Kırılarak yeni bir soru daha sordu:

– Tarlada ne var?

– Toprak, taş, otlar, solucanlar, bir de sen!

Fu-lin hiç oralı olmadı. Onbaşıya biraz daha yaklaştı:

– Sana bir şey söyleyeceğim.

– Söylemesen iyi olur.

– Neden?

– Çinli sözünden tiksiniyim.

Kadın çok pişkin davranıyordu. Bu sözlerden alınmıyor, Onbaşı Sançar'a yaklaşıyor, sokuluyor, kırıtıp kannış (cilve) yapıyordu. Bu kadın bir Çin güzeli idi. İnce ve solgun bir yüzü vardı. Güzel kokular sürünmüştü.

– Onbaşı Sançar! Sana olan sözüm önemlidir.

Onbaşı aldırmadı. Kadın gülümsiyerek ta yanına kadar sokuldu.

– Onbaşı Sançar! Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim. Hiç ummadığın bir şey...

Birdenbire Sançar'ın gözleri açıldı.

– Ne! Yoksa benim erlerden biri attan mı düştü?

– Yok canım! Bunda ne var ki? Daha önemli bir şey...

– Kara Kağan mı öldü?

– Hayır, daha önemli!

– Ne ise tez söyle! Bana bir aylık sözü bir günde konuşturdun!

Fu-lin oynak bir hal aldı. Şaşkınlıktan taş gibi duran Onbaşının boynuna kollarını dolıyarak:

– Ben sana vuruldum! Dedi.

Onbaşı büsbütün şaşırdı:

– Bundan bana ne be!.. Sen şu diyeceğin önemli nesneyi söyle!...

Kadın sarsılarak gülüyor, başını Onbaşının göğsüne yaslıyordu:

– Söyledim ya, seni seviyorum!

– Söyliyeceğin bu muydu?

– Buydu, sevinmedin mi?..

Sançar, kendisinden sevinç bekliyen kadını bir itiş itti ki.. Fu-lin, birkaç adım geri fırlıyarak yumuşak tarlaya düştü. Düşüşten sersemlemişti.

Sançar bağırdı:

– Sen usunu mu kaçırdın be? Bir Türk çerisinin attan düşmesi, Kara Kağan'ın ölmesi önemli değil de senin bana gönül vermen önemli öyle mi? Çıldırmışsın! Çin'e akın edip atanı, ananı, soyunu, sopunu kestiğim, malını, yurdunu yağma ettiğim için mi bana vuruldun?

Sançar geri döndü. Çadırına yöneldi. Artık gün batmıştı. Fu-lin olduğu yerde doğruldu. Kızgın yüzü yavaş yavaş değişti. Gülümser oldu. Sonra dudaklarının arasından şunları mırıldandı:

– Sen de yola gelirsin Onbaşı Sançar. Ötekiler de önce senin gibiydiler, görüşürüz... Taryhy proza